

Maková malířka

a kočovná dívka

TEXT: Jarka Papežová
FOTO: archiv JP

JARKA PAPEŽOVÁ – Vášnivá malířka a výtvarnice, která žije a tvoří v Ateliéru s duší na Klatovsku. Její obrazy nesou ocenění Asociace regionálních značek, kde získala za svou autentickou tvorbu certifikát, a obrazy značí logem ŠUMAVA originální produkt®. Nejraději zachycuje luční kvítí, zejména vlčí mák. Je držitelkou českého rekordu s označením „Maková malířka“. Jarka má na zahradě svůj malířský pojízdný vůz – malou historickou maringotku. Maluje od dětství a vystavuje od roku 1995 (velmi ráda i pod širým nebem).

Ve své tvůrčí práci se věnuji rozmanitým činnostem, technikám i tématům. Přestože by se mohlo zdát, že jsou příliš rozličné a různorodé, jednu věc mají všechny mé počiny společnou – touhu tvořit. Ta je totiž mojí životní „nutností“. Vše, co v mé hlavě a rukou vznikne, nese kus mě samotné.

Malovat jsem začala ve chvíli, kdy jsem dokázala udržet tužku. A maluji do teď. V naší rodině se tato touha po tvorbě dědí – svou činností navazují na práci prastrýce a maminky. Rodinným dědictvím je také téma, kterému se věnuji ze všech nejraději: vlčí máky. Tyto květiny jsem obdivovala od malička. Pro jejich něžnou krásu, neuchopitelnost a nemožnost přenést je z jejich prostředí. V mém vnímání snoubí křehkost a nezdolnost. Už jsem jich namalovala tolik a pořád jich není dost.

Můj život makový

Na vizitce mám **VÁŠNIVÁ MALÍRKA ŽIJÍCÍ V POŠUMAVÍ** a ze strany druhé vlčí máky, které provází celý můj život. Tedy nejen mě, ale i moji malířskou rodinu, která již pokračuje čtvrtou generací.

To bylo tak: „Já maluju mák, máma maluje mák, prastrýc maloval mák.“ Ale teď pěkně po pořádku.

Žiju v Pošumaví v proskleném domečku s červenými okny, ve více s názvem Veselí. No a v tom domečku mám OBRAZ. Tedy mám tam spoustu obrazů, ale chci vyzdvihnout hlavně ten ze všech nejdůležitější, ten, který mám nejraději.

Je to malba ve zdobeném starém rámu znázorňující kulatou vázu s velkou kyticí vlčích máků, kde některé květy vší hlavičky dolů. Až později jsem pochopila proč. Namaloval ji můj prastrýc Josef Hodl.

Je to typický obraz gaučový, jak mu s oblibou říkám. Takový obraz je většinou širší než vyšší a je na něm cosi lahodného, co se dá pořád a donekonečna pozorovat. Hlavně vleže samozřejmě. No a rázem ty skloněné květy dávají smysl.

Vlíčí máky jsem vždy obdivovala, hlavně ty jejich zmuchlané červené sukýnky vlající ve větru. Když jsem si tu krásu chtěla ale utrhnout, nedonesla jsem ji nikdy domů. Asi pro nemožnost uchování ve váze jsem si je oblíbila více než jiné květy.

Nechci dokumentovat to, co u nás roste, ale zachytit atmosféru, pomíjivé okamžiky, hru světla, mávnutí motýlích křídel. Moje obrazy najdete v moderním interiéru i ve venkovských chalupách, všude vypadají, jako by tam byly odjakživa.

Mák se mi červená i před chalupou. Místo vývěsního štítu se houpe velká malířská paleta s nápisem **ATELIÉR S DUŠÍ**. Ráda zachytím všechno, co má v sobě kouzlo a poezii. Klidně například plyšové medvídky z dětství. Někdo zase tvrdí, že bych měla zaručeně malovat jenom architekturu, protože má v sobě genius loci... Silný dojem zanechávají i duchovní témata a madony, nebo když mě přepadne nutkání namalovat kouzelného skřítky – rázem se stane miláčkem celé rodiny.

Můj Ateliér s duší

Můj ateliér je mi domovem, můj domov je mi ateliérem. Je pro mě až nemožné tyto dva světy od sebe oddělit. Miluji život mezi obrazy, barvami a tvůrčími podněty, díky kterým můžu tvořit kdykoli, kdy mě přepadne tvůrčí náhoda. Za každým obrazem se ukrývá má bytostná „nutnost“ tvořit. Tvorbu vnímám jako životní poslání. Do svého díla vkládám kromě plátna a barev také kus sebe, vnitřní síly a osobního (kouzelného) světa.

Témata pro své obrazy čerpám z přírody a běžného života. Mým cílem však není vytvořit popis či záznam události, ale přenést na plátno atmosféru, pocit z ní. Rolí hraje spousta věcí, drobností a vjemů, které výsledný obraz utvářejí. Pod vlivem francouzského impresionismu, který mě okouznil, se snažím zachytit pomíjivou krásu okamžiku.

Hodně pracuji i s vůněmi. Velmi ráda maluji květiny – ať už v hlavní roli, či v pozici symbolické nebo dotvářející. Chci vytvořit místo, které vás svou atmosférou pohltí. Místo, kam se budete rádi vracet, kdykoli budete chtít, a vždy na něm objevíte něco nového. Tyto dojmy nemusí být jen vizuální. Na obrazy používám velké množství barev, takže svojí strukturou vyzývají k dotyku.

Příběh Kočovní dívk

Kdo mě dobře zná, ví, že u nás na dvoře stojí malá tyrkysová maringotka, dárek od mého manžela. Mám ji moc ráda. Je to prostě takové moje malé království, plné drobností a maličkostí, které strašně nutně potřebuju.

Líbí se i návštěvám, z čehož mám radost a ani se tomu nedivím. Nadšení kamarádky Martiny, která nějakou

dobu žila v Irsku, ale nakonec překvapilo mě, a to přesně v ten okamžik, kdy se mě zeptala, jestli jsem se inspirovala u Irish Travellers.

O irských kočovnicích jsem v životě neslyšela, ale od toho tu byla právě světoběžnice Martina, aby mě poučila. Když uviděla na stole kabelku poštou knoflíky, tak už mě nepustila ke slovu, a já jsem se během chvíle dozvěděla, že to byli svobodomyšlní lidé, kteří se svými příbytky na kolech putovali krajinou od města k městu. Většinou měli světlou pleť a zrzavé vlasy, živil se drátováním nádobí, podomním obchodem nebo drobnými pracemi. Milovali hudbu a příběhy, kterých ze svých cest znali bezpočet, takže když se usadili poblíž města nebo vesnice, bylo hned o zábavu postaráno. Za práci většinou dostávali jídlo, drobné dárky a zřejmě i knoflíky, kterými si pošivali tašky, jež pak plnili drobnostmi z cest.

Ta dívka jsem já

Nemohla jsem na ně přestat myslet, jací asi byli, o čem přemýšleli. Pátrala jsem, až jsem narazila na starou fotografii dívky. Ta černobílá fotografie mě natolik okouzila, že jsem ji prostě musela namalovat. Když jsem svým japonským štětcem pomalu roztírala akvarelové barvy, honily se mi hlavou zvláštní myšlenky. Viděla jsem tu dívku, jak jede se svým tyrkysovým vozem do dále, tajuplně se usmívá, na krku má moje korále, můj vonný talisman, najednou už to nebyla dívka z fotografie, ale byla jsem to já. Hned jak jsem ten obraz dokončila, věděla jsem, že ho nemůžu prodat, měl pro mě obrovskou cenu. Cenu velkého příběhu.

Odešla a zase se vrátila

Běžel čas, přicházely další obrazy a na Kočovnou dívku se téměř zapomnělo, ale jednoho večera zazvonil telefon a manželova spolužačka se mě dotazovala, jestli bych uměla namalovat i něco jiného než ty svoje kytičky. Vím, že jsem notoricky známá svými rozkvetlými obrazy, tak mě to ani nepřekvapilo. Jak plynula řeč, dozvěděla jsem se, že její syn složil píseň, která se jmenuje OBRAZ, a že do připravovaného videoklipu nutně potřebují portrét dívky a malířský ateliér. A právě v ten moment začínal ožít obraz mé Kočovné dívky podruhé. S odpovědí na dotaz, jestli bych ve videoklipu mohla hrát s celou svou rodinou, jsem váhala, ale když mi byl vysvětlen scénář, bylo rozhodnuto. Právě v tu chvíli jsem dostala nápad, že se zeptám, zda by se mohlo natáčet na nedalekém pseudogotickém záměčku s poetickým názvem Veselí. Prosbu byla vyslyšena a klíče na natáčení jsem měla v ruce.

Za pár dní se můj Ateliér s duší zaplnil spoustou lidí, stolanů, světel, prostě správný tvůrčí chaos. Přemísťovaly se věci, stavěly se záběry, a než jsem se vzpamatovala, stála jsem tu v kostýmu, vlastně v šatech té dívky z obrazu. Uvazovala jsem si na hlavu šátek a dívala se z okna na tvrz. Přemýšlela jsem o náhodách, které píše sám život, a právě v tu chvíli, kdy tvrz ožila hudbou, jsem si uvědomila, že moje Kočovná dívka je tady s námi.

Ráda vás u sebe přivítám

Po předchozí domluvě je možné zastavit se přímo v mém Ateliéru s duší. Vždy vás ráda přivítám, uvařím kávu nebo čaj a ukážu svá díla. Pokud jste si některý z obrazů vyhlédli, ráda jej také zašlu. Nabízím také možnost konzultace s umístěním ve vašem interiéru. Společně doladíme volbu textilií, bytových doplňků i konkrétní místo pro obraz. Několikrát do roka se účastním různých výstav či kulturních akcí. Aktuální přehled zveřejňuji na svých sociálních sítích.